

İmza Üzgün Ve Kırgın Bir Martı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Eylül 2019

Melodinin soluğunda saklı güftesi, sancılı bekleyişlerin de hutbesi iken mevsim, dirlik sancısına gebe s/ ağır gece.

Ve b/ekliyorum gürültünün bitmesini.

Bekliyorum Susam Sokağındaki çocukların birer erdemli yetişkin olup soytarı seslerin de tüy dikmesini seyrediyorum.

Elimde kırık bir tepsi vidaladığım döşemenin de küspesi içine yığıldım tabak silsilesi ve mavi bir kurulama bezi: az evvel ütüledim tüm kırıkları ve haşlanmış yumurtaların kabuğundan yapılan toprak gübresi olsun diye saksıya bol bol döktüğüm elbette gözyaşı filan değil ne de olsa idare etmeliyim her bir zerresini gözyaşımın ki üzüleceklerin listesi yeni geçti elime.

Renklerin tutacağı da yok ki elimine ettiğim her bir zerreyi az sonra duvara boca edeceğim ve vücuduma saplanan saçmaları tek tek çıkarıp saçma bir g/örüntü arz ederken yaslı zemine de monte edeceğim.

Peyderpey sıralanmalı ilkeler, edimler bir de hazan mahsulü şiirler ve kabıma sığamadığım ömrün sitayişini de duymazdan geliyorum ve her uyumadığım saati resmediyorum.

Az evvel vurdu gonk artık kimi ya da neyi ihbar ediyorsa. Sureti kayıp bedenlerin emsalsiz hırçınlığı ile karaya çalındığımı da müjdeliyor sokak çalgıcıları.

Redifler kayıp tıpkı ismi olmayan yetim şiirlerin de iz düşümü iken gün boyu hücumuna uğradığım.

Ne martı'nın kanadı ne de bir artı addedip her negatif duyguyu şiire ya da yazıya döktüğüm.

Bir martı olduğumu bilmez kimseler ve geride kalan eğitim hayatımın tamı tamına yedi yılını bir martı olarak geçirdiğimi bilmezler gerçi bilseler ne olacak ki?

Ne bir simit susamı.

Ne bir feveran.

Martı olmak benim için hep bir onur olmuştur ne de olsa girdiğim bilmem kaç yüz sınavın da saf tuttuğu sıralardır okulumun bahçesinde başlayan yolculuğum ve akşamın geç saatlerine kadar süren eğitim

aşkımla ile iyi bir öğrenci olmanın verdiği huzurla gece huzurla başımı yastığa koyup da rüyalarımda bana atılan simit parçalarından nasiplendiğim.

Lakin bir martı olmanın acıtacağını da yeni öğrendim tıpkı her geçen gün bilgilerime ve acılarıma yenileri eklenirken.

Yorgun bir martı olmadım ben çünkü buna hakkım yoktu elbette bir izin de verilmiyordu okulun ağır müfredatında ben sadece sayısalcı olmanın verdiği azimle matematiği hatmettiğim yine de sözel derslerden ayrı düşemediğim.

Yolculuğum başladığında çok küçüktüm ve ben bir martı olarak okula kabul edildiğimde en çok da rahmetli babamın sevinci görülmeye değerdi ne de olsa İngilizceyi ana dilim gibi öğrenip hayatım için artan bir ivme olacaktı eklenen bilgiler ve alacağım diploma.

Kadıköy Anadolu Lisesi ki son bir haftadır gündemi bayağı meşgul eden o simit parçalarından dolayı okulumun da zan altında kaldığı.

Ne bir s/avunma mekanizması ne de laf olsun diye kaleme aldığım bir yazı değil okumakta olduğunuz çünkü canım ülkem ve devletimin bana sunduğu imkânları değerlendirmek ve bu memlekete faydalı insanlar yetiştirme gayreti içerisinde olan bir devlet okulu benim mezun olduğum K.A.L. tıpkı diğer tüm okulların şiarı iken eğitim ve öğretim.

Kısaca izah etmek gerekirse...

Dolu dolu geçen yedi yıl boyunca bir kez dahi tanık olmadım okula yeni başlayan öğrencilere simit atıldığını keza ben ilk adımımı attığımda okuluma tek hissettiğim heyecan ve kaygıydı ne de olsa bacak kadar boyumla onca lise öğrencisi arasında sıırıyordum tıpkı yaşlılarım gibi ve kocaman bahçesinde sıraya girip de kâh İstiklal Marşımızı söylerken kâh yoklama yapılırken ve sayısız etkinlikle içli dışlı, bir kez dahi havada uçuşan simit parçalarına tanık olmadığım ve şaşkınlık içerisindeyim son bir haftadır.

Asla da tasvip etmediğimi belirtmek boynumun borcudur belki de benim tanık olmadığım ve böyle bir gelenekten haberdar olmadığımın ertesinde ben de herkes gibi şaşkınlık içerisindeyim bir o kadar da kırgın ve mutsuzum çünkü nitelik açısından olsun nicelik açısından olsun müfredatı oldukça yoğundur K.A.L.nin.

Şu da bir gerçek ki canım ülkem dört bir yanında görev yapan tüm öğretmenler gibi hakkıyla da bilgi transferi yapılır ve tüm öğretmenler canla başla eğitmişlerdir bizleri hele ki o inanılmaz disiplin.

Saçımız örülü değilse kapıdan geri döndüğümüz...

Eğer ki okul formasına aykırı bir renkte kazak ya da gömlek giymişsek yine disiplin cezası almaktan tutun eve gerisin geri gönderildiğimiz.

Rahmetli olan tüm öğretmenlerimi saygıyla anıyorum ve hala görüştüğüm öğretmenlerimin de ellerinden öpüyorum.

Amacım ne böylesi vahim bir olayı kabul edilir hale getirip nimete olan saygısızlıktan dolayı birilerini zan altında bırakmak ne de farklı mezunlar olduğumuzu filan vurgulamak gibi bir gayret filan değil neden dersiniz...

Okuduğum o yedi yıl boyunca uygulanan disiplin ve koşullar gerçekten de insanı bezdirecek kadar had safhadaydı. Ne başıboş öğrencilerdik ne de saygısızlığa tahammül eden öğretmenlerimiz vardı bir de buna evdeki ailemizin de baskısı eklendi mi sormayın gitsin.

Her şeyden evvel inançlı insanlarız elbette bir ekmek kırıntısını yerde görüp üstüme basmak kimsenin de haddi olamaz hele ki koca bir alanın simit parçalarıyla dolu olması gerçekten de insanı tıkayan ve isyan noktasına getiren bir uygulama ya da disiplin boşluğu.

Büyük bir talihsizlik bu son yaşanan ve okulun da öğrencilerin ve öğretmenlerin de yara aldığı.

Asla ve asla bu uygulamayı yapanları onaylamıyorum ve kabul de edemiyorum. Bizler evde tek pirinç tanesine bir ekmek kırıntısına sahip çıkıp bunu nimet bilirken böylesi bir otorite boşluğu insanı düşündürüyor hele ki korunaklı bir dünya bildiğim okulum bünyesinde yaşananları da kendi dönemimle kıyaslarken aradaki farkı görmemem mümkün mü?

Ses çıkarmayan yöneticiler ve müsamaha gösteren...

Bir de benim dönemime gittiğimde bizlere konulan katı kurallar ve baskıcı sistemle çıt çıkarmamız dahi yasakken hatta ve hatta bahçede İstiklal Marşımızın okunmasını beklerken bile nasıl da gözetim altındaydık.

Ne naylon çorap giyilmesine izin verilirken ne makyaja hele ki sigara içmek mi ya da zil çaldıktan sonra sınıfa alınmak mı...

Değişen bir şeyler var, sevgili dostlar ve bu değişim ve bu sıkıntı sadece martılarla filan da ilintili değil. Genel anlamda bazı şeyler ters gidiyor. Özellikle inancımızı korurken ve severken bir yerde hata yapıyoruz ya da eksiklerimizi fark edemiyoruz.

Genel bir davranış bozukluğu var gençlerde ve bunda pay sahibi olan elbette ebeveynler ve görevini layığıyla yapamayan artık hangi kesim ise.

İnancımız bizi ayakta tutan elbette sevginin vazgeçilmezliği lakin birbirimizi gitgide daha az sever olduk ve sürekli birbirimizi gözlemliyoruz öncelikle kendi hatalarımızı tespit etmek yerine birbirimizde kusur arıyoruz.

Gelenek ve göreneklerimiz olsun ve diğer yandan muhteşem bir dinin de mensupları iken nasıl oluyor da inancı eksik insanlar olmasına izin veriyoruz çocuklarımızın?

Fazlasıyla soru var zihinleri meşgul eden ve bunlara ivedilikle çözü gerekiyor.

Ayrışma olmadan ve her birimizin kendi özgürlük alanımızda yaşama hakkı varken ve ne yazık ki değerlerimizi yitiriyoruz gitgide her anlamda saygıyı ve sevgiyi de layığı ile ifa edemiyoruz.

Günden güne artan kötü alışkanlıklar ve görüntü kirliliği elbette eksik bilgi ve teknolojinin her geçen gün geliştiği çağımızda bize verdiği zararları da göz ardı edemeyiz bu gelişmenin bir sonucu olarak hem zihinsel kapasitemizde hem de duygu anlamında adeta özümüzü yitiriyoruz.

Tarihi, dünü başarılarla dolu muhteşem bir ülkenin bireyleriyiz ve bize miras kalan değerleri korumak ve gelecek nesillere aktarmak da boynumuzun borcu bu anlamda ailelere ve öğretmenlere çok iş düşüyor hele ki nüfusumuzun da büyük çoğunluğunu genç nesil oluştururken daha temkinli davranmalıyız ve çocuklarımızı yetiştirirken sevgiyi azami ölçüde yüreğimizde barındırıp bu duygu onlara yaşatmalı ve güven duygusunu da aşılmalıyız elbette dinimizin gerekleri ilk sırada gözümüz gibi bakmalıyız çocuklarımıza.

Öfke biz yetişkinlerin tuzağına düştüğü bir duygu ve peşi sıra gelen hele ki inançsız insanlar felaketin ta kendisi ve kendimizi kendi ellerimizle yok sayıp insani değerleri öldürdüğümüz.

İşe kendimizden başlayıp örnek olmak gerekirken yine işe kendimizden başlayıp ne yazık ki kötü örnekler sergiliyoruz.

Noktayı koymadan yeniden vurgulamak istediğim şu ki, sevgili dostlar:

Devletimiz vatandaşına sınırsız imkânlar sağlarken bizler de göz ardı etmemeliyiz görevlerimizi ve ben gerçekten bir martı olarak kaç gündür kolu kanadı kırık dolaşıyorum çünkü böyle bir uygulamanın var olduğunu yeni öğrendim.

Bu anlamda kendimi kınıyorum ilk olarak böyle bir uygulamadan nasıl haberim olmaz, diye. Velev ki

bilincinde olsaydım bir martı olarak asla ve asla küçük martıları simitle karşılamazdım.

Her geçen gün illa ki yitip giden bir şeyler var ve bizler kaybolmamak ve kaybetmemek adına genç nesli tüm duyarlılığı gösterip neyin doğru neyin de yanlış olduğunu evvela biz belleyelim ki çocuklarımız da bize sonuna kadar güvenip doğrularımızdan feyiz alsın.

Şimdi izninizle uçmaya gidiyorum en azından tek kanadıyla gidebildiğim kadar çünkü arkadaşlarımı çok özledim.

Sevgiyle kalın.

İmza: Üzgün ve kırgın bir martı.